

Βόλτα με καρότσι στην Αθήνα; Μια περιπέτεια (Σάντυ Τσαντάκη)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 19 Φεβρουαρίου, 2009

Μπορείτε όμως να ζήσετε και την «οδύσσεια» του, να πάτε για φαγητό σε εστιατόριο όπου τα παιδιά είναι... ανεπιθύμητα

Η Αθήνα δεν είναι μια φιλική πόλη για τα παιδιά που μεγαλώνουμε. Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Κι εμείς μένει να το αποδεχτούμε, να το αντιμετωπίσουμε, να το παλέψουμε, να δώσουμε λύσεις. Από μόνοι μας. Δεν θα πούμε ότι θα θέλαμε να ζούμε στη Σουηδία, στη Γερμανία, στην Αμερική, εκεί όπου τα παιδιά αντιμετωπίζονται σαν παιδιά ενός... ανώτερου Θεού, πολύ απλά γιατί οι επιλογές είναι επιλογές, αλλά υπάρχουν στιγμές που θέλεις να μπει στο αεροπλάνο, με ένα καρότσι, και να μη γυρίσεις ποτέ...

Γιατί το καρότσι δεν σου χρειάζεται εδώ... Το κουβαλάς στο πορτμπαγκάζ και όταν το βγάζεις δεν ξέρεις τι να το κάνεις. Σιγά μην υπάρχουν ράμπες στα πεζοδρόμια, πολλά θέλουμε... Αφού σχεδόν πάντα, και να υπάρχουν, είναι καβαλημένες από κάποιο αυτοκίνητο. Δεν υπάρχει περίπτωση να σε βοηθήσει κάποιος να το ανοίξεις (άλλωστε έχεις μάθει να το κάνεις μόνη σου), να σταματήσει σε διάβαση για να περάσεις (με τα παιδιά σου σφιχτά ανά χείρας), να σου ανοίξει την πόρτα (γιατί διαφορετικά γίνεσαι Τιραμόλα), να σε βοηθήσει να ανέβεις ή να κατέβεις μερικές σκάλες (με το καρότσι)... Το πιο κλασικό παράδειγμα είναι όταν πηγαίνουμε σε πολυκαταστήματα, στο mall, σε μέρη παντός καιρού (γιατί με τη βροχή και το κρύο είναι αδύνατο να κυκλοφορήσεις με δύο παιδιά στους δρόμους της Αθήνας) και περιμένουμε το ασανσέρ. Δεν είναι μόνο ότι σου παίρνουν μονίμως τη σειρά άνθρωποι που θα μπορούσαν κάλλιστα να προτιμήσουν και τις σκάλες (κυλιόμενες βέβαια) αλλά και το γεγονός ότι μετά από τρεις ή τέσσερις διαδρομές που το ασανσέρ έχει χώρο για να μπούμε, κανείς δεν μπαίνει στον κόπο να κρατήσει την πόρτα.

Και τα προβλήματα ή εμπόδια, πείτε τα όπως θέλετε, συνεχίζονται... Ναι, δεν μπορούμε να κυκλοφορήσουμε στους δρόμους, αυτό το πήραμε απόφαση. Με τα

πόδια, το αυτοκίνητο, με οποιοδήποτε μέσο. Με ποδήλατα; Ούτε για πλάκα. Με πατίνια έστω; Θα αστείευεστε. Να πάμε σε ένα εστιατόριο να φάμε; Αν είσαι καινούργιος στο κλαμπ των μαμάδων ή των μπαμπάδων, κινδυνεύεις να την πατήσεις και ή να μη σου κλείσουν τραπέζι ή απλά να σε βρίσουν. Χωρίς διάθεση υπερβολής. Τα σκυλιά και τα... παιδιά δεν είναι επιθυμητά παντού. Γι' αυτό και ανακυκλώνεις τα ίδια και τα ίδια μέρη για να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο. Οχι όμως και την τσέπη σου. Γιατί για να φας κάπου που υπάρχει πρόβλεψη για παιδικό μενού αλλά και ευγένεια κυρίως, πρέπει να πας σε εισαγόμενη αλυσίδα εστιατορίων...

Ομως ακόμα και όταν πας να νοικιάσεις σπίτι η πρώτη ερώτηση είναι αν έχεις παιδιά. Και όταν τολμάς να απαντήσεις καταφατικά, η επόμενη απορία είναι τι ηλικίας είναι. Κι εκεί πια θα κριθούν όλα. Οχι, όχι, η Αθήνα, η Ελλάδα, δεν αγαπά τους μικρούς κατοίκους της. Αλλά βέβαια, μια πόλη που δεν είναι φιλική στους ανθρώπους με κινητικά προβλήματα, στους ηλικιωμένους, στα ζώα, γιατί να είναι πιο στοργική και φιλόξενη με τα μωρά και τα παιδιά; Για να μη μιλήσουμε για τα πάρκα μας, που φοβάσαι να μπεις μέσα, κινδυνεύεις κιόλας, με κάτι παγκάκια και παιδικές χαρές της δυστυχίας, μεταλλικές κατασκευές της κακιάς ώρας, σκουπίδια παντού. Και πού να πάμε; Ο ένας σπίτι του άλλου. Βόλτες, είπαμε, απαγορεύονται. Εστιατόρια, επίσης. Καταστήματα; Ούτε για πλάκα. Οι πωλητές μεταμορφώνονται σε δεσμοφύλακες παλιάς εποχής. Και οι λακκούβες; Που κοιμούνται τα παιδιά ή ζητούν να πιουν νερό όταν είμαστε σε κίνηση και νομίζουν ότι ήρθε το τέλος του κόσμου; Και πώς να τους εξηγήσεις ότι οι δρόμοι φτιάχνονται και χαλάνε, καλύπτονται με μπαλώματα και κανείς δεν ασχολείται... Γιατί; Τα πεζοδρόμια είναι καλύτερα;

Ιστορίες καθημερινής τρέλας. Απλά όταν ζεις μόνος σου και περπατάς ανέμελος στον δρόμο ή οδηγείς, όλες αυτές οι εικόνες σου μοιάζουν τόσο οικείες που μάλλον έχεις σταματήσει ακόμη και να τις παρατηρείς. Όταν όμως ξαναζείς και τα πιο μικρά και ασήμαντα, χαμηλώνεις και βλέπεις όλες τις κακοτεχνίες. Γι' αυτό και δεν γκρινιάζουμε για να γκρινιάξουμε αλλά για να δούμε αν υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης.

Πάλι καλά που υπάρχουν και οι γειτονιές. Και ορισμένες είναι καλύτερες από άλλες. Δεν θα πούμε τις χειρότερες γιατί μπορεί να υπάρχουν κομμάτια τους που είναι πιο υποφερτά, κι εμείς απλά να μην τα γνωρίζουμε. Είναι σίγουρα πιο φιλικές όμως η Κηφισιά (όχι σε όλα της τα κομμάτια φυσικά), το Ψυχικό, η Φιλοθέη, η Γλυφάδα, η Νέα Φιλαδέλφεια για το άλσος της, το Πάρκο Τρίτση στην περιοχή Ιλίου, κι ως είναι

απεριποίητο, το Άλσος Συγγρού, ο Εθνικός Κήπος με την παιδική βιβλιοθήκη (όχι όμως και τον θλιβερό ακόμη ζωολογικό κήπο) και την παιδική χαρά, το Θησείο, ο Βύρωνας, ο Αλιμος...

Σίγουρα ο πεζόδρομος της Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Αλλά πώς φτάνεις μέχρι εκεί; Η Πλάκα και το Πεδίον του Αρεως. Σκεφτείτε ότι έχει εξελιχθεί σε οικογενειακό στέκι τις Κυριακές γνωστή αλυσίδα με καφέ, μόνο και μόνο επειδή απαγορεύεται το κάπνισμα και υπάρχουν παιδικά καρεκλάκια. Όταν αρχίσουν τα παιδιά μας να πίνουν καφέ, θα πρέπει μάλλον να αρχίσουμε να ανησυχούμε.

(Πηγή: "Καθημερινή" 15/2/2009)